

Прослављена слава Храма Светог свештеномученика Јоаникија на Пардусу

У уторак 17. јуна 2025. године, прослављен је празник Светог свештеномученика Јоаникија црногорско-приморског и свештеномученика и новомученика Митрополије црногорско-приморске и слава храма њима посвећеног на Пардусу у Љешанској нахији покрај Подгорице.

Светом лутургијом је началствовао протојереј мр Предраг Шћепановић – архијерејски намјесник подгоричко – даниловградски, уз саслужење протојереја Николе Радовића – пароха барског, јеромонаха Гаврила Ђорђевића – игумана Манастира Космач на Скадарском језеру и надлежног пароха презвитера Слободана –Хаџи Петровића.

Вјерни народ је приступио Светој тајни причешћа и освештан је и преломљен славски колач и благосиљано славско жито.

Вјерницима се пригодном бесједом обратио о. Предраг Шћепановић, честитајући празник и славу храма, рекавши:“Овај свети храм над Подгорицом, прича причу која је запретана дубоко у најдубљим тајнама и жилама овога народа. Јуче смо стигли из Словеније, нас стотину. Ишли смо аутобусима, 1700 километара, 30 сати пута. И дошао сам на Чепурке, и идем, гледам оно гробље, као суманут и питам се, јесам ли луд ја или је лудо вријеме које је било иза мене. Гледам оно гробље и кажем блажени ли су ови

људи што почивају на гробовима, а једна безгробна војска, краљева војска предвођена Митрополитом Јоаникијем, Савом Вулетићем и другим интелектуалним кремом Црне Горе, која је кренула на страдални пут. Добро је то Митрополит Јоаникије садашњи формулисао – није то зли пут. Зли пут је кад човјек оде путевима дроге, коцке, ово је страдални пут, крстоваскрсни пут, јер не може бити зли пут кад је на његовом челу светац Митрополит Јоаникије Липовац, коме је посвећен овај свети храм и беба од два мјесеца која се смрзла на леђима свога оца на Ветернику у Братоножићима. Страшно вријеме када је душа на памук чупана, хљеб у братску крв умакан. И како рече пјесник „Нема брата док не роди мајка, пјевали су Срби без престанка, а кад дође четрдесет прва, брат је брата заклао као црва.

Није случајно што је храм подигнут у Љешанској нахији, која је крваво платила вјерност кроз све вјекове борбе за историју Црне Горе и у 17, 18, 19. и 20. вијеку. Многи су одавно отишли на тај пут без повратка, гдје им се не зна ни гроба ни мрамора.

Овај храм је посвећен свештеночученику Јоаникију Липовцу. Он се хвала Богу сада фрескопише, наш оца Никола Радовић га ради, па кад се заврши и фрексопише да се направи једна дивна свечаност, јер овај храм је мучен и миниран, овај храм је заиста храм мученик, подијелио је судбину мученика. То зна овај народ, зна то наша Олга Стојановић, зна наш брат Чедо Радуновић, зна брат Бањо, знате ви који долазите овде, колико је муке било да се овај храм не сруши, али хвала Богу и Светом Јоаникију кад год се враћам са Цетиња или идем на Цетиње, овај Храм ми даје неку нову снагу и показује да је живот борба.

Доносимо вам благослове из Словеније, једне земље која за мене постаје друга моја отаџбина, јер тамо су остале кости, расуте кости наших најбољих синова испод леда Камника, испод Техарља, Кочевја, испод Крања, Караванки, Зиданог Моста.

Од Везирова до Зидана моста, несахрањена једна војска оста. Одкад је војски и војнских робља, једино ова војска остаде без гробља. Зато сам јуче гледао оно гробље и кажем, сваки онај који иам свога гроба срећан је човјек. Али ето, после осамдесет година у Камничкој Бистрици четворица владика, свештенство и велики број народа из Црне Горе дошло је да се поклони њиховим сјенима, и схватили смо да су се њихове душе зарадовале што смо после 60 година коначно први пут 16. јуна 2005. године, а прије неки дан на осамдесету годишњицу страдања, одслужили помен. Нека би Бог дао да се никад једном народу не деси то што се нама десило, да убијемо

Митрополита, 77 свештеника, да убијемо 12 хиљада људи. Народ који је убио прву жену љекара Дивну Вековић. Она је била прва жена љекар у Црној Гори, која је и прва превела „Горски вијенац“ на француски језик, и она је у неким шездесетим годинама завршила у једно прољеће недолично смрти завршила заувјек код Цеља да јој се не зна ни гроба ни мрамора.

Ти људи више немају право ни на гроб али имају право на сјећање. Ми нећемо никога питати кога ћемо се ми сјећати и нећемо се ником извињавати што тугујемо и што се пале свијеће над јамама безданицама, а има их и овде у Љешанској нахији.

Нека би Господ благословио све оне који се труде и чувају успомене на своје свете претке и на своје мученике, као и ви овде са овим светим храмом у част Светог свештеномученика Јоаникија чувате и памтите крсноваскрсне ране својих предака и свједочите тврду и Божију вјеру коју су они чували и посвједочили својим страдањем и својом крвљу за живот вјечни. Нека је срећна и благословена слава овог светог мученичког храма који је украс цијеле Љешанске нахије и цијеле Подгорице“, казао је између осталог протојереј мр Предраг Шћепановић.

После Литургије дружење је настављено уз скромну трпезу братске љубави и заједништва, пред овом црквом мученицом, која се изњедрила у предиван храм, који гледа на Подгорицу и околину.

У току је прикупљање прилога за фрескописање које би, уз Божију помоћ и вјерног народа, требало бити завршено крајем године.

Сљедећа литургија у Храму Светог свештеномученика Јоаникија и свештеномученика и новомученика Митрополије црногорско-приморске на Пардусу, биће служена 31. августа, кад се обиљежава годишњица освећења.

Сви који су у прилици могу помоћи финансијским прилогом фрескопис овог храма који је у току и јавити се надлежном свештенику Слободану – Хаџи Петровићу или госпођи Олги Стојановић, како би Храм што прије био фрескописан и како би сде наставило уређивање око првог храма посвећеног светим свештеномученицима и новомученицима у Црној Гори.

Александар Вујовић

